

Zbloudiláá, když slunce na mě pálí,

Zbloudilááá, když dech je dávno v hááji

ZbloudilááÁÁÁ, když vítr z hvězd už sílííí.....

Sem si fčéra mohla v polích parodovat písničku Bány Basikový s názvem Souměrná.

Talisluzbu měl Brtník a my si šli užívat s Rumíčkem. Do polí a luk, kde to dvěštlé let znám, kde můžu jít i za tmy. .... no..... nepochopíte prostě.

V jedný části luk zjara majitelé vysekali čímsi poměrně široký cesty, který se klikatily mezi stařinou a šípkovými keři, vedly vnitřkem těch polí, mimo běžnou vychozenou trasu a dávaly tak možnost se vyhnout ostatním a taky se dostat víc do kontaktu se zvěří. Chodila jsem tam poměrně často. A to ještě donedávna. A tak jsem si tam vyrazila s Rumíčkem i včera. Bude tam klid /byl/, bude tam zvěř /byla/, projdeme se v klidu /no v klidu.../ a trochu si tím zkrátíme trasu, páč nás čeká sraz v hospůdce /tak jako nezkrátili ani náhodou/. Kdybych nebyla tupo jako TupoFleky, trklo by mě to hned, že ta tráva už je tam tak jako vyšší, než bývala. Ale říkala jsem si, jdeme tam tak trochu odjinud, takovou zkratkou, tu asi už neudrží. .... ano neudrží. Ale tak nějak nic už neudrží. Cesty byly asi určený k nějakýmu záměru, ten už evidentně pominul a..... tak Koláče dopadlo tak jak dopadlo.

Zatčená maliníkem, přikovaná šípkama, obklíčená kopřivama a svázaná svízelí. Statečně jsem bojovala, zatímco Rumíček si hopikal kolem, sledoval zvěřinu a přibíhal na zavolání. Jeho se útok květeny evidentně netýkal. Došlo mi, jak těžkej úkol měl princ z pohádky o Šípkový Růžence. Motala jsem se prostorem jak hajzl při povodni. Překonala jsem první příkop, probujovala se šípkovým trním. Překonala jsem i ten druhej příkop a zvítězila slavně nad maliníkem. I když ztráty byly značné-hlavně tak na nohou, tam mi zmizelo asi půl hektaru kožních derivátůch. Statečně jsem se utkala se šikem svízele. I se postavila hradbám z kopřiv. A když už jsem byla skorem vymotaná, zjistila, jsem, že prostě fakt dál už ne a ne a neprojdou. Navíc jsem se dostala někam úplně jinam, než byl původní záměr - ono taky kouká člověk furt pod nohy a bojuje a pak najednou čučí, kde to stojí. Nevěřila jsem vlastním očím, kde to jsem, proč tam jsem a jak se sakra odtama mám dostat!!!! Poooomoooooooooc! Nic. Učinila jsem ještě jeden chabý pokus o to, dostat se z toho jinudy.

Zas mě to navedlo do neprostupnýho valu ze zeleně. Bylo ukrutenský vjědro, čas utíkal, já věděla, že už bych měla být na cestě někde jinde, abych stihla domluvený čas. Krucinál, híml, laudón.

Vyhrála, květena jedna zelená! Slavně zvítězila nad člověkem a Koláče se potupně vleklo zpátky přes hradby útočící zeleně a marně se snažilo najít cestičku, kterou se tam dostalo. Když už nevyšel frontální útok vpřed, bylo by dobrý se dát na ústup aspoň tudy, kudy jsme přišli. Kiiš, kiiiš, strouhala mrkvičku svízel omotaná kolem kotníků, hee,hee vysmívaly se kopřivy u pasu.....

Ne, nevypustila jsem tam duši, i když to tak vypadalo, ale statečně jsem si vybojovala ústupovou cestu zpátky. Splavená jak kůň po dostizích, s nohama rozdrápanejma a plnejma pupenů od kopřiv jsem to švihala teď už radši jen po cestě a do hospůdky dorazila totál vyřízená, žíznivá tak, že přinesený pivo enem zasyčelo. Jak se himbajs může člověk takhle ztratit a zasukovat v místech, který důvěrně zná? Nechápu, asi jsem chytila nějakej TupFlekovirus ☐ .